

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **CHOVSERVIS, a. s.**, se sídlem Zemědělská 897/5, Hradec Králové, zastoupeného JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, adresa pro doručování: Resslova 1253/17, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: **M. P.**, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2013, čj. 2361/UP/2013/Kd, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2014, čj. 30 A 27/2013 – 52,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Magistrát města Hradec Králové rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012, čj. 64443/2006 ST1/Kru, povolil žadateli – M. P. – M. (osoba zúčastněná na řízení) podle § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „stavební zákon z roku 1976“), a § 35 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška č. 132/1998 Sb.“), změnu v užívání stavby „Budova – provozní kanceláře a sklady firmy M. P. – M., umístěné v areálu společnosti CHOVSERVIS, a. s., Hradec Králové, Slezské Předměstí č. p. 1053, Zemědělská 3a“ na pozemku p. č. 1726 v katastrálním území Slezské Předměstí. Dočasná stavba s dobou trvání omezenou do 31. 12. 1999 se tím změnila na stavbu trvalou. Současně stavební úřad stanovil podmínky pro změnu v užívání stavby.

2. Žalobce napadl rozhodnutí magistrátu odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 3. 2013, čj. 2361/UP/2013/Kd, zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí.

3. Řízení o změně v užívání stavby bylo zahájeno na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení v roce 2000, tedy za účinnosti stavebního zákona z roku 1976 a správního řádu

z roku 1967. Rozhodnutí správních orgánů byla opakovaně předmětem přezkumu soudů ve správním soudnictví. Krajský soud v Hradci Králové zrušil rozsudkem ze dne 23. 12. 2011, čj. 30 A 12/2011 – 41, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2011, zn. 17749/UP/2010/Kd, i jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. 7. 2010, zn. 64443/2006/ST1/Kru, SD1/490/2000/Km, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány po vrácení věci k dalšímu řízení postupovaly podle ustanovení stavebního zákona z roku 1976, neboť z § 190 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006 (účinného od 1. 1. 2007), vyplývá, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů s výjimkou případů, pod něž projednávanou věc nepochybně nelze zahrnout.

4. Předmětem řízení před správními orgány bylo užívání souboru UNIMO buněk, které byly postaveny na základě rozhodnutí odboru územního plánování a architektury Městského národního výboru v Hradci Králové ze dne 21. 8. 1973. Jejich užívání bylo povoleno rozhodnutím téhož orgánu ze dne 8. 10. 1974 s tím, že objekty budou odstraněny nejdéle do 14 dnů od konce roku 1980. Úřad města Hradec Králové, odbor výstavby, rozhodl dne 7. 2. 1997 o povolení užívání těchto dočasných staveb do 31. 12. 1999.

5. Soubor UNIMO buněk je ve vlastnictví M. P. (fyzické osoby podnikající podle živnostenského zákona), který jej získal na základě kupní smlouvy uzavřené mezi ním, jako kupujícím, a obchodní korporací Východočeský chovatelský servis, a. s. (původní obchodní firma žalobce), jako prodávajícím, dne 20. 11. 1992.

6. Kupní smlouvou nedošlo k převodu pozemků pod souborem UNIMO buněk. Užívání části pozemku parc. č. 1726 v kat. území Slezské předměstí, obec Hradec Králové, zapsané na listu vlastnictví č. 2878, na které se soubor UNIMO buněk nachází, bylo vyřešeno samostatnou nájemní smlouvou mezi Východočeským chovatelským servisem, a. s., jako pronajímatelem, a M. P., jako nájemcem, která byla uzavřena dne 17. 12. 1992 na dobu určitou – sedm let, od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1999.

7. V době řízení před správními orgány byl vlastníkem souboru UNIMO buněk M. P. a vlastníkem pozemku pod touto stavbou obchodní korporace CHOVSERVIS, a. s.

8. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 25. 4. 2014, čj. 30 A 27/2013 – 52, zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

II.

9. Žalobce („stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

10. Namítl, že posuzování žalobních námitek ovlivnila úvaha soudu, podle níž by hlubší zkoumání skutkových námitek přesahovalo rámec dokazování před soudem, který by nahrazoval činnost, jíž měl učinit v rámci žaloby sám stěžovatel. Stěžovatel tvrdil, že žaloba obecně vytkla správnímu rozhodnutí nedostatečně a jednostranně zjištěný skutkový

stav. Námitka tedy nesměřovala do otázek, které by vyžadovaly dokazování ze strany soudu. Ten rozhodl bez přihlédnutí k základním zásadám správního řízení a omezil se na formální posouzení žalobních námitek a zjištěného skutkového stavu. Krajský soud rezignoval i na posouzení procesního postupu správních orgánů, bagatelizoval ochranu veřejného zájmu a rovnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti vytkl pochybení i žalovanému, který měl v některých otázkách provést vlastní šetření namísto požadování posudků po stěžovateli.

11. Stěžovatel byl přesvědčen, že krajský soud porušil ústavně zaručené základní právo stěžovatele na pokojné užívání majetku. Rozsudek byl založen na výkladu stavebního zákona z roku 1976, který není ústavně konformní a jednostranně upřednostňuje vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení ke stavbě. Žalobce byl v podstatě zbaven vlastnického práva, které bylo fakticky vyprázdněno, aniž se mu za tento zásah dostalo jakéhokoli protiplnění. Podle článku 11 Listiny základních práv a svobod má přitom vlastnické právo všech vlastníků stejný zákonný obsah a ochranu a vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za úplatu.

12. Krajský soud měl rovněž nesprávně aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, čj. 7 As 26/2008 – 140. Správní orgán i soud měl v souladu s principem rovnosti vlastnického práva nalézt rovnováhu mezi vlastnickými právy stojícími v kolizi, tj. nemohl jednostranně a bez dalšího upřednostnit vlastnické právo jednoho z vlastníků.

13. Nelze připustit závěr krajského soudu o irelevanci stanoviska vlastníka pozemku, resp. omezení ochrany vlastníka pozemku tím, že se jako účastník správního řízení dozví o změně užívání stavby. Není úkolem vlastníka pozemku, aby shromažďoval důkazy svědčící proti vydání vyhovujícího rozhodnutí, prokazoval jakékoli tvrzení či dokonce obstarával znalecké posudky a odborná vyjádření, ať už ve správním nebo soudním řízení.

14. Stěžovateli nebylo možné vyčítat nekonkrétnost jeho námitek. Spravedlivá rovnováha mezi vlastnickými právy jednotlivých subjektů může být nastolena pouze tehdy, budou-li ve správním řízení nade vší pochybnost vyvráceny veškeré námitky žalobce, resp. rozptýleny veškeré jeho legitimní obavy.

15. Krajský soud při řešení vzniklé kolize dvou vlastnických práv zcela přehlédl článek 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel legitimně očekával, že po uplynutí doby platnosti nájemní smlouvy bude pozemek v jeho vlastnictví uvolněn a stěžovatel bude oprávněn se svým vlastnictvím nakládat jako plnohodnotný vlastník. Žalobou napadené rozhodnutí nicméně vytváří právní stav, kdy se z dočasně povolené stavby stává stavba trvalá a stěžovatel je fakticky zbaven svého panství nad věcí. Jedná se tedy o opatření, které je adekvátní vyvlastnění.

III.

16. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožnil. Argumenty kasační stížnosti žalovaný nepovažoval za důvodné.

IV.

17. Osoba zúčastněná na řízení podala ke kasační stížnosti obsáhlé vyjádření, ve kterém podrobně reagovala na jednotlivé kasační námitky. Pro účely předložení věci rozšířenému senátu osmý senát poukazuje především na vyjádření k tvrzenému protiústavnímu dotčení vlastnických práv stěžovatele. Podle osoby zúčastněné na řízení převážná část námitek nemá ve správním řízení a soudnictví své místo. Tvrzené upřednostnění vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení a „vyprázdnění“ vlastnického práva označila za účelovou argumentaci. Nedošlo totiž k faktické změně stavby, ale pouze z formálního hlediska ke změně jejího užívání. Z materiálního hlediska je stavba užívána stejně jako předtím. Poměry mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby se z hlediska vlastnických práv nezměnily. Osoba zúčastněná na řízení odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. června 2009, čj. 7 As 26/2008 – 140. Stěžovatel navíc své vlastnické právo omezil dobrovolně svým svobodným a legálním soukromoprávním úkonem – prodejem stavby na svém pozemku.

V.

18. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 lze stavbu užívat jen k účelu určenému v kolaudačním rozhodnutí, popřípadě ve stavebním povolení. Změny ve způsobu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu nebo podstatném rozšíření výroby, popřípadě činnosti, která by mohla ohrozit zdraví a život nebo životní prostředí, jsou přípustné jen na základě rozhodnutí stavebního úřadu o změně v užívání stavby. Na řízení se vztahují přiměřeně ustanovení § 76 až 84.

19. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 projedná změnu v užívání stavby, která je spojena se změnou stavby, stavební úřad ve stavebním řízení a po jejím dokončení provede kolaudaci změny stavby.

20. Sedmý senát v rozsudku ze dne 18. 9. 2009, čj. 7 As 26/2008 – 140, posuzoval, zda změnu v užívání stavby, která je umístěna na cizím pozemku, lze povolit přes nesouhlas vlastníka tohoto pozemku. Ve věci bylo rozhodováno podle stavebního zákona z roku 1976.

21. Sedmý senát konstatoval, že byla vyloučena změna v užívání stavby podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, neboť změna silážního žlabu na kompostárnu nebyla spojena se změnou stavby. Na základě § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976, přiměřeného použití § 76 až § 84 citovaného zákona a výkladu ochrany vlastnického práva dospěl sedmý senát k závěru, že v případě změny stavby podle § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 není třeba souhlasu vlastníka pozemku pod stavbou. K tomuto závěru dospěl proto, že stanovením přiměřeného použití ustanovení upravujících kolaudační řízení v řízení podle § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 zákonodárce nepřímým vymezením požadavky, které vlastník stavby (či jiný subjekt) musí splnit, aby povolení změny v užívání stavby dosáhl. Mezi požadavky nepatří povinnost žadatele o změnu v užívání stavby prokázat vlastnictví nebo jiné právo k pozemku pod stavbou (tedy např. souhlas vlastníka pozemku). Zároveň sedmý senát uvedl, že „*Rovnocennost všech forem vlastnictví*“

zakotvená v čl. 11 odst. 1 Listiny neumožňuje nablížit na vlastnické právo k pozemku a stavbě různých vlastníků tak, aby vlastník pozemku, na němž je umístěna stavba jiného vlastníka, disponoval vyšší mírou právní ochrany než vlastník stavby, který by se tak musel podřídil vlastnickému právu k pozemku.“, a nesouhlasil s názorem, že „možný zásah do práv vlastníka pozemku je v případě změny v užívání stavby bez změny stavby samotné natolik intenzivní, že by měl mít vlastník pozemku ve vztahu k plánované změně v užívání stavby de facto právo veta, tj. že by měl mít možnost takovou změnu zcela zablokovat svým nesouhlasem.“

22. První senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ze dne 8.10.2014, čj. 1 As 128/2014 – 59, zabýval změnou v užívání dočasné stavby na stavbu trvalou. Vyšel přitom z rozsudku sedmého senátu. První senát rozhodoval na základě stavebního zákona z roku 2006 a dospěl k závěru, že stavební úřad (v případě vydání souhlasu i v rámci řízení podle § 127 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006) zkoumá změnu v užívání stavby a její dopady pouze z hlediska jejího souladu se záměry územního plánování, ochrany veřejných zájmů a jejího souladu se zvláštními předpisy (§ 126 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006). Posuzovanou změnu lze zakázat pouze tehdy, pokud neodpovídá uvedeným požadavkům. Ze zákona naopak nelze podle prvního senátu vyvodit, že by stavební úřad byl oprávněn řešit také soukromoprávní dopady změny v užívání stavby, např. zásah změny v užívání stavby do vlastnických práv jiných osob. První senát uvedl, že „Účelem řízení o změně v užívání stavby dle § 127 odst. 3 stavebního zákona je tedy nepochybně umožnit stavebnímu úřadu podrobnější prozkoumání dopadů navrhované změny v užívání stavby. Přitom je však nutné mít na paměti, že stavební úřad (a to jak v případě vydání souhlasu, tak v rámci řízení dle § 127 odst. 3 stavebního zákona) zkoumá změnu v užívání stavby a její dopady pouze z hlediska jejího souladu se záměry územního plánování, ochrany veřejných zájmů a jejího souladu se zvláštními předpisy (§ 126 odst. 3 stavebního zákona). Posuzovanou změnu tak lze zakázat pouze tehdy, pokud neodpovídá uvedeným požadavkům. Ze zákona naopak nelze vyvodit, že by stavební úřad byl oprávněn řešit také soukromoprávní dopady změny v užívání stavby, tedy například zásah změny v užívání stavby do vlastnických práv jiných osob. Jinými slovy úprava změny v užívání stavby ve stavebním zákoně nedává stavebnímu úřadu prostor zabývat se otázkou soukromoprávního titulu k pozemku, na němž se stavba nachází, nebo postojem vlastníka tohoto pozemku k posuzované změně. V této souvislosti lze poznamenat, že vlastnické právo k pozemku je chráněno ve stavebním řízení, kdy musí stavebník doložit i právo k pozemku pod stavbou (§ 110 odst. 2 stavebního zákona). Pokud však jde o změnu v užívání již povolené stavby, stavební zákon vlastnické či jiné právo k pozemku neřeší.“, a dále, že „S nářky stěžovatele se lze ztotožnit pouze do té míry, že změna dočasné stavby na stavbu trvalou se dotýká práv vlastníka pozemku intenzivněji nežli změna spočívající např. ve způsobu provozu stavby (resp. v případech, kdy stavba stále stojí a její účinky navenek jsou v podstatě stejné jako před změnou v užívání). V případě posuzování změny dočasné stavby na stavbu trvalou se totiž de facto rozhoduje o tom, zda se bude stavba na pozemku i nadále nacházet či nikoliv. Vzhledem k charakteru takové změny by se mohlo zdát jako vhodnější tuto změnu řešit v rámci řízení o povolení stavby, které by bylo patrně přílehavější než postup stanovený pro změnu v užívání stavby. Stavební zákon ovšem zcela jednoznačně považuje změnu dočasné stavby na stavbu trvalou za typ změny v užívání stavby dle § 126 stavebního zákona (viz § 129 odst. 5 stavebního zákona), a proto není pochyb o tom, že i v případě posuzování této změny musí stavební úřad postupovat dle ustanovení § 126 a § 127 stavebního zákona. Nepřipadá tak v úvahu přiměřená aplikace ustanovení upravujících stavební řízení, neboť tu pro tyto případy zákon nepřipouští.“

23. V nyní posuzované věci byla v řízení před správními orgány posuzována změna užívání dočasných staveb spočívající ve změně užívání na trvalé. Krajský soud ve svých závěrech vyšel z rozsudku sedmého senátu.

24. Osmý senát dospěl k závěru, že změna užívání spočívající ve změně dočasného užívání na trvalé, je změnou ve smyslu § 85 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976, tedy změnou, která je spojena se změnou stavby a je k ní vyžadováno projednání ve stavebním řízení.

25. Jakkoliv změna užívání z dočasné stavby na trvalou nemusí být změnou stavby v technickém slova smyslu (není měněn tvar stavby, její konstrukce nebo rozměry), představuje zcela zásadní kvalitativní změnu stavby.

26. Přeměna stavby z dočasné na trvalou pouze v řízení o změně užívání stavby podle § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 by stavěla na roveň na jedné straně např. změnu v užívání z bytu na kancelář a na druhé straně zásadní kvalitativní změnu stavby. Takové změny nelze vůbec srovnávat. V případě změny v užívání z dočasné stavby na trvalou se vytváří zcela nová, trvalá situace v daném území. Fakticky se jedná o vytvoření stavby „nové“, která na dobu neurčitou nahradí stávající dočasnou stavbu, jež byla věcí s časově omezenou možností užívání a u které měl stavební úřad nařídít vlastníku stavby její odstranění, jakmile uplynula stanovená doba jejího trvání nebo pominul účel, pro který byla zřízena [srov. § 88 odst. 1 písm. d) stavebního zákona z roku 1976]. Stavba trvalá předpokládá její časově neomezené užívání, vč. všech důsledků. Každá věc včetně stavby může být definována i možností existence v čase. Předpokládaný zánik v čase (či jeho nedostatek) pak může být dělícím kritériem mezi dvěma jinak identickými věcmi. Dočasná stavba proto z právního hlediska není stejná jako stavba trvalá. Pokud chce vlastník stavby změnit dočasnou stavbu na stavbu trvalou, v důsledku zásadní kvalitativní změny zaměňuje jednu stavbu za druhou. Při takové změně ale nemohou být posuzovány pouze otázky stavebně-technické a otázky související s veřejným zájmem. Takováto změna stavby zasahuje široce do práv jak vlastníka pozemku, tak i vlastníků sousedících pozemků a je shodná se stavebními změnami, které jsou zahrnuty pod § 85 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976. Proto by k ní mělo proběhnout i stavební řízení.

27. Případným rozhodnutím o změně užívání stavby, kterým by bylo změněno užívání stavby z dočasného na trvalé, by byl obcházen i § 88 odst. 1 písm. d) stavebního zákona z roku 1976, neboť stavba, u níž uplynula doba užívání, má být (dobrovolně, nebo z rozhodnutí stavebního úřadu) odstraněna. Tím tato stavba spadá do režimu řízení o odstranění stavby, u kterého ani neplatí možnost dodatečného stavebního povolení.

28. Dočasná stavba z pohledu stavebního zákona není shodná s dočasnou stavbou z pohledu občanskoprávního. I s dočasnou stavbou z pohledu stavebního zákona však souvisí omezení vlastnických práv vlastníka stavby, který získal (vybudoval) stavbu, o které měl a mohl vědět, že je dočasného charakteru. Podobně pak vlastník pozemku může legitimně očekávat, že jeho vlastnické právo bude omezeno pouze po dobu, na kterou bylo povoleno užívání dočasné stavby. Osmý senát proto nesouhlasí s názory vyjádřenými sedmým a prvním senátem o rovnosti vlastnických práv.

29. J. Spáčil v publikaci *Ochrana vlastnictví a držby v občanském zákoníku*, 2. vydání. Praha: 2005, shrnuje vývoj názorů na tuto problematiku z pohledu soukromého práva a uvádí, že „*V soudní praxi se uplatnil názor o konkurenci dvou rovnocenných vlastnických práv, podle kterého zákon neumožňuje dát právu vlastníka pozemku přednost před právem vlastníka stavby; tento názor, který byl dalším vývojem judikatury modifikován, byl vyjádřen například v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cdo 45/92 (Právní rozhledy č. 2/1993).*“ Podle Spáčila je tento názor správný v případech, kdy někdo stavěl na základě časově neomezeného práva k cizímu pozemku, které v důsledku změny právní úpravy zaniklo, a v případě staveb zřízené na pozemku jeho oprávněným držitelem.

30. Zároveň ale Spáčil s odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu konstatuje, že právní závěry výše zmíněného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze nelze vztáhnout na stavby zřízené na základě dočasného práva k pozemku. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1997/2000 a uvádí, že ten, kdo stavěl na cizím pozemku na základě obligačního práva (mnohdy časově omezeného), musel nutně počítat s tím, že toto právo není časově neomezené, a vědomě na sebe vzal rizika z toho plynoucí. Neposkytnutí ochrany právu vlastníka pozemku, který pozemek přenechal jinému jen dočasně, případně s možností výpovědi, by bylo (v podstatě časově neomezeným) omezením jeho práva, které by nesplňovalo podmínky stanovené v článku 11 Listiny základních práv a svobod.

31. Z uvedeného je zřejmé, že v rovině soukromého práva neplatí v případě staveb zřízených na základě dočasného práva k pozemku rovnost vlastnických práv. Pro posuzovanou věc má tento závěr dopad potud, zabývá-li se soud soukromoprávním titulem, na jehož základě byla dočasná stavba povolena. Pokud byl soukromoprávní titul dočasný a stejně dočasná byla i stavba z pohledu stavebního zákona, pak nemohou obstát závěry sedmého a prvního senátu o rovnosti vlastnických práv.

32. Důsledkem uvedeného je, že stavba přestává k určitému datu splňovat podmínky užívání z pohledu stavebního zákona i soukromoprávní podmínky pro užívání pozemku. Jestliže stavební zákon pro povolení stavby kumuloval splnění podmínek veřejnoprávních (požární bezpečnost, ochrana veřejného zdraví...) a soukromoprávních (souhlas vlastníka pozemku, soukromoprávní titul k užívání pozemku), tak změna v užívání stavby z dočasného užívání na trvalé bez zohlednění soukromoprávních hledisek zcela devalvuje ochranu, která je vlastníku pozemku poskytována ve stavebním řízení. V konečném důsledku si lze představit, že žádný vlastník nebude souhlasit se stavbou dočasné stavby na svém pozemku, neboť tím fakticky dává *bianco* šek stavebníkovi, který kdykoliv může požádat o změnu užívání stavby na trvalé a vlastníku pozemku ponechat prostor pouze pro složitou soukromoprávní ochranu.

VI. Otázka předložená rozšířenému senátu

33. Ze shora uvedených důvodů je věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. předkládána rozšířenému senátu k zodpovězení otázky, zda je třeba považovat změnu užívání stavby z dočasného na trvalé užívání za změnu stavby ve smyslu § 85 odst. 2 stavebního zákona

z roku 1976 a zda je k takové změně třeba souhlasu vlastníka pozemku, který je odlišný od vlastníka stavby.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, Mgr. Jana Brothánková, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil a JUDr. Karel Šimka. Účastníci a osoba zúčastněná na řízení mohou namítnout podjatost těchto soudců do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení (§ 8 odst. 1 a 5 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu